

Priekules baptistu draudzei 150 gadi!

Svinēsīm jau pavisam drīz - 2016. gada 18. septembrī plkst. 11.00

Svētku dievkalpojumu kuplinās mūziķi: Komponists Ēriks Ešenvalds, kurš nāk no Priekules, solisti Marlēna un Arvīds Keiņi, un Ieva Veide muzicēs ar kokli. Ieklausīsimies bijušo garīdznieku īsos stāstos, kuri ir kalpojuši Priekulē. Gaidām ciemos arī LBDS Garīdznieku brālības vadītāju Edgaru Godiņu.

Tagadējā Priekules baptistu draudze savu sākuma gadu uzskata toreizējo Priekules lauku draudzes organizēšanas 1866. gadu. Vēlāk mainīts nosaukums uz Stacijas draudzi, pēc tam Priekules Ciānas draudzi, bet tagad vienkārši Priekules baptistu draudze.

Priekules Ciānas draudzes pirmo dievnamu uzcēla 1912. gadā, kuru nopostīja Otrajā Pasaules karā. Tagadējo dievnamu uzcēla 1948. gadā. Mācītājs Arvīds Vasks stāstījis, ka draudzes locekļi paši turpināja dzīvot kara laika bunkuros, bet veda materiālus dievnama celšanai. Tas bija pirmais un ilgus gadus vienīgais pēc Otrā Pasaules kara uzceltais baptistu dievnams Latvijā. Draudzē ir bijuši aktīvi kora dziedātāji, komponisti, dzejnieki. Aktīva svētdienskola, māsu pulciņš, vīri gādājuši par saimnieciskām lietām. Draudzi vadījuši pavisam 13 mācītāji.

Šobrīd Priekules draudze turpina īstenot to, ko Jēzus ir pateicis par Savu draudzi. Mēs mācamies izpildīt Jēzus pavēli: darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristīt un mācīt turēt visu, ko Jēzus ir teicis. Priekulē mēs to cenšamies realizēt šādos veidos:

1. Kā draudzes locekļi mēs satiekamies un iedrošinām viens otru ārpus svētdienas dievkalpojuma.

2. Mēs izejam pilsētā un novadā, kalpojam cilvēkiem un veidojam attiecības ar tiem, kuri vēl nav kristieši. Mēs pavadām laiku kopā ar tiem, pie kuriem Jēzus mūs sūta.

3. Mums visiem ir kādas spējas darīt labu. Mums ir prasmes un talanti. Mēs kalpojam dažādās nozarēs draudzē un Priekules novadā un palīdzam atrast cilvēkiem viņu stiprās puses. Tie, kuri ir kristieši. Mēs kopā strādājam palīdzam izcelt Svētā Gara dāvanas, kuras Dievs ir devis.

Vēl mēs piedalamies jaunas draudzes dibināšanā Kalētos. Svinam kristības svētkus un turpinām pārvaldīt to, ko Dievs mums ir uzticējis. Mēs protam arī izteiksmīgi kļūdoties visā ko darām!!!

Mēs vēlamies, lai katrs savās sirdīs varam piedzīvot Gaviņu gadu. Vecajā Derībā katrs 50. gads bija Gaviņu gads, kurā pasludināja brīvību, cilvēki atguva īpašumus, tie, kuri kalpoja, varēja atgriezties savās ciltīs /3. Mozus 25: 8-14/. Mēs pateiksimies Dievam par draudzi, pilsētu un novadu, par kalpotājiem, par cilvēkiem, kuri ir mums līdzās. Mēs svinēsīm Kristu mūsu sirdīs!

O O O

Septembris ir jauna mācību gada mēnesis visiem, kuri mācās kādā skolā. Ģimenēs, kurās bērni apmeklēs mācību izglītības iestādes, arī vecāki piedzīvo jaunu mācību gada cēlienu. Parasti septembrī mēs īpašu uzmanību veltam Zinību dienai. Kādās draudzēs septembra beigās jau svin Ražas svētkus. Taču nepilnus desmit gadus otrajā septembra svētdienā Latvijā atzīmēsīm Tēva dienu.

Tēva dienai pasaulē ir apmēram 100 gadus sena vēsture. Tēva dienas ideja un pirmsākumi meklējami 1910. gada 19. jūnijā, Amerikas Savienotajās valstīs, Vašingtonā, lai pievērstu uzmanību tēva lomai bērnu audzināšanā. Galvenā šo svētku ideja, kas ir palikusi nemainīga kopš to pirmsākumiem, ir pateikties tēviem par viņu devumu ģimenei un ieguldījumu bērnu audzināšanā, kā arī stiprināt tēvu un viņu bērnu ģimeniskās saites. Mūsdienās, kad tradicionālais ģimeņu modelis ir krietni pamainījies, viens no šo svētku mērķiem ir popularizēt ideju, ka būt tēvam ir pagodinoši un ka ar to var lepoties, bet tajā pašā laikā arī atgādināt vīriešiem par pienākumiem un atbildību, kas saistās ar vecāku lomu ģimenē.

Mūsu valstī, sabiedrībā ir liela nepieciešamība pēc vīriešiem un tēviem, kuri spēj būt atbildīgi un godīgi. Mūsu bērniem un pusaudžiem ir nepieciešams vairāk redzēt tādus vīrus un tēvus, kuri ne tikai prot ļoti strādāt un būt aizņemti gādājot iztikšanu, bet prot būt ļoti aizņemti ar bērniem un pusaudžiem. Katram bērnam un pusaudzīnim pienāk laiks, kad viņš izvēlas sekot savam varonim. Ja tēvs ģimenē nepietiekami velta laiku bērniem, viņi izvēlas citus varoņus, pat antivaroņus. Es gribu būt labais varonis saviem bērniem. Kristieši, pievērsiet uzmanību, kalpošanas lomām draudzē. Atrodiet vairāk kalpošanas vietas vīriem. Dievkalpojumos lūdziet par tēvu un vīru sirdīm. Izaiciniet vīrus kalpot un uzņemties atbildību.

Mana mīlākā rakstu vieta Bībelē ir 2. Timotejam 2. nodaļa 1-2 "Tad nu tu, mans bērns, topi spēcīgs žēlastībā, kas Kristū Jēzū, un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus." To raksta vīrs vīram. Garīgais tēvs, apustulis Pāvils savam garīgajam dēlam Timotejam. Tas ir atgādinājums, iedrošinājums turpināt labo darbu. Tēvi, ieguldiet savos dēlos un meitās. Mācītāji un garīgie vadītāji. Ieguldiet jaunos cilvēkos, lai mūsu sabiedrība piedzīvotu labas pārmaiņas ar uzticamu un atbildīgu jaunatni.

Jūsu - Mārcis Zīverts

Tēvs ir bezgala priecīgs, kad viņa mazais atstāj draugus un rotaļlietas un skrien pie viņa ierāpties klēpī. Kad tēvs piespiež savu mazo cieši klāt, viņam daudz nerūp, vai bērns skatās apkārt, vai uzmanība ir pievērsta vairākām lietām vienlaikus, vai arī viņš iekārtojas, lai aizmigtu. Bērns vienkārši ir izvēlējis būt kopā ar tēvu, jo ir pārliecināts par mīlestību, rūpēm un drošību, ko var baudīt šajās rokās. Līdzīgi ir ar mūsu lūgšanu. Mēs apsēžamies Tēvam klēpī, Viņa mīlošajās rokās. Varbūt mūsu prāts, domas vai iztēle ik pa brīdīm maldās šur un tur, varbūt mēs pat aizmiegam, bet būtībā mēs izvēlamies šo laika sprīdi pavadīt divvientulībā ar Tēvu, nododoties Viņa mīlestībai un rūpēm, ļaujot Viņam priecāties par mums. Tā ir pavisam vienkārša lūgšana. Tā ir gaužām bērnišķīga lūgšana. Tā ir lūgšana, kas mums atklāj visus Debesu valstības priekus.

/M.B.Pennington/

bb

Svētku svinēšana

Svētki ir katras ģimenes, nācijas un kultūras neatņemama sastāvdaļa. Lai arī svētki ir tik dažādi un atšķirīgi, katram tie ir ar savu nozīmi. Pamatā svētki tiek svinēti, lai kaut ko pieminētu vai atcerētos, lai arī reizēm tie ir tā iegājušies tradīcijās, ka cilvēki vairs nespēj atcerēties svētku patieso jēgu un nozīmi. Svētki patīk visiem. Mēs ar nepacietību tos gaidām. Kāds ar nepacietību gaida, kad varēs svinēt nedēļas nogali, cits dzimšanas dienu vai latviešu Jāņus. Svinēt var dažādi. Kādiem svinēšana nozīmē pavadīt laiku ar draugiem, radiem vai ģimeni. Citiem svinēšana nozīmē sēdēt pie bagātīgi klāta galda vai arī kopīgi dalīties atmiņās. Ir jāpiekrīt, ka reizēm cilvēkam svinēšana ir tik svarīga, ka tiek aizmirsta patiesā svētku nozīme un iemesls, kādēļ šie svētki tiek atzīmēti.

Kāpēc jāsvin?

Svinēt svētkus nav tikai cilvēku izvēle labi pavadīt laiku. Patiesībā Bībelē Dievs pat ir pavēlējis jeb aicinājis mūs svinēt. Kas ir svinēšana? Ko mēs, skatoties Bībelē, varam secināt, kādēļ Dievs aicina svinēt?

Ja skatāmies Bībelē, tad Dieva aicinājums svinēt bija kaut kas vairāk nekā radu vai draugu sanāksana kopā, lai daudz un labi paēstu. Dievs aicināja svinēt, lai Viņa ļaudis novērtētu un pateiktos Dievam par to, ko Viņš bija darījis. Dievam tas bija tik svarīgi, ka Viņš pat deva specifiskas instrukcijas, lai Izraēla ļaudis īpašos svētkus nepadarītu par vienkāršu pasēdēšanu, bet lai tie atgādinātu par to, ko Dievs bija darījis. To varam lasīt, piemēram, 2.Moz.12:14-20 vai 3.Moz.23. Dievs aicināja Izraēla tautu svinēt dažādus svētkus, kas atgādināja par Dieva varenību, labestību un klātbūtni. Pashā, Purima, neraudzētās maizes svētkus un citus. Acīmredzot *Dievs ļoti labi zināja, ka cilvēku atmiņa ir īsa, lai ikdienā atcerētos, ko Dievs darījis.* Un Viņš iedibināja īpašus svētkus, kas gadu no gada Izraēla ļaudīm ļāva atkal no jauna pašiem sev atgādināt Dieva lielos darbus. Reizēm mūsu ilgas un lūgšanas pēc kaut kā ir dedzīgas, bet mūsu pateicība ir ļoti pieticīga, pasīva jeb, citiem vārdiem sakot, – nekāda.

Tik ātri mēs aizmirstam to, pēc kā reiz esam skaļi saukuši uz Dievu. Tādēļ, manuprāt, svinēt svētkus ar nozīmi, lai pateiktos par to, ko Dievs darījis, ir ļoti vajadzīga prakse katra cilvēka dzīvē. Svētki, pat ja tā ir dzimšanas diena, var būt kaut kas vairāk nekā tikai pasniegt dāvanas un apēst torti. Tie var būt svētki, kad svinam to, ka Dievs ir dāvājis šo dzīvi, un mēs esam varējuši nodzīvot vēl vienu aizraujošu gadu.

Simboli ar jēgu

Lai svinēšana būtu kvalitatīvāka, ar pareizu nolūku, Dievs lika izmantot dažādus elementus, kas simboliski atgādināja par to, ko Viņš bija darījis. Šie elementi bija arī ļoti labs veids, kā paskaidrot citiem svētku patieso nozīmi. Piemēram, Pashā svētkos galdā tiek likti dažādi ēdieni. Katram ēdienam ir sava simboliskā nozīmē, kas ļauj paskaidrot svētku patieso jēgu: neraudzēta maize, kas atgādina par nakti, kad Izraēls atstāja Ēģipti, un nebija laika raudzēt mīklu, tāpēc cepa neraudzētu maizi. Vai arī sālsūdens, kas atgādina par Dieva un cilvēku asarām verdzības gados. Cepts jērs, kas atgādina, ka Dievs izglāba visus pirmdzimtos namos, kuru durvju stenderes bija notrieptas ar jēra asinīm. Kad viesi sanāca pie galda, nama saimnieks visa vakara gaitā (ievērojot zināmu kārtību un rituālus) paskaidroja katra ēdiena nozīmi, tā veidojot veselu stāstu. Šāds svinēšanas veids bija

lieliska iespēja mācīt un nodot tālāk nākamajai paaudzei gan savas tautas vēsturi, gan arī vēsti par to, cik varens un žēlastības pilns ir Dievs. Bērni ēda, klausījās un pateicās Dievam.

Arī Jēzus iedibināja sava veida svinēšanu, un tas ir Svētais vakarēdiens /Mat.25:26-30/. Lai arī svinot Svēto vakarēdienu, mēs pieminam Jēzus nāvi, tomēr, baudot maizi un vīnu no biķera, mēs svinam uzvaru pār grēku un nāvi.

Arī pirmie kristieši nāca kopā svētdienā, jo viņi vēlējās svinēt Jēzus augšāmcelšanos. Katra pirmo kristiešu sanākšana kopā bija kā svētki, kuros viņi atgādināja cits citam Jēzus uzvaru pār grēku un nāvi.

Taču Bībele mūs aicina svinēt ne tikai to, kas bijis. Lai arī šajā pasaulē ir pietiekoši daudz sāpju un ciešanu, svētki mums var būt kā labs atgādinājums, ka reiz pienāks diena un mēs visi būsīm daļa no lielām svinībām kopā ar Jēzu Debesīs /Mat.22:2-14/. Mums ir iemesls svinēt, jo līdzīgi kā pazudušais dēls arī mēs reiz bijām pazuduši, bet tagad esam atjaunojuši attiecības ar Dievu. Tie ir svētki, kurus nevis mēs esam noorganizējuši, bet gan mūsu Tēvs – paši labākie svētki. Lai arī šī dzīve reizēm ir sāpju un izaicinājuma pilna, mēs varam šodien svinēt un priecāties, ka esam drošajās Tēva rokās, un pienāks diena, kad mēs sēdēsīm pie kāzu mielasta galda, kur nebūs nedz sāpju, nedz asaru, nedz ciešanu. Tādēļ svinēsīm ne tikai to, kas bijis, bet arī to, kas vēl būs – lai tie ir kā mazi pirmssvētki, gaidot lielos svētkus.

Kā praktizēt svinēšanu

Nesvini viens, bet kopā ar citiem. Aicini uz svētkiem gan kristiešus, gan nekristiešus. Svētki ir lieliska iespēja sadraudzēties ar dažādiem cilvēkiem un labs iegants pastāstīt, kādēļ jūs svinat. Svētki ir laba iespēja sadraudzēties un liecināt par to, ko Dievs jūsu dzīvē ir darījis.

Pielietojiet radošus veidus, kā svinēt svētkus. Izdomājiet, kādi simboli vai citi elementi svinību laikā varētu paskaidrot svētku dziļāko nozīmi vai parādīt, apliecināt Dieva darbu jūsu dzīvē. Īpaši tas varētu patikt bērniem. Piemēram, savā ģimenē mēs katru gadu, kad mūsu dēliem ir dzimšanas diena, taisām „gada laika apli”. Jubilārs iet apkārt no pērlēm izveidotā aplī, kas sastāv no vairākām krāsām, simbolizējot četrus gadalaikus. Ejot pa solītim uz priekšu, tētis vai mamma stāsta citiem bērniem, kas katrā no gadalaikiem īpašs noticis jubilāra dzīvē. Mēs parasti cenšamies arī uzsvērt Dieva lomu viņa dzīvē.

Sanākot svētdienās kopā kā draudzei, atgādiniet, kādēļ jūs nākat kopā. Pieminiet Kristus nāvi un sviniet Viņa augšāmcelšanos. Tas nozīmē to, ka no vienas puses dievkalpojuma vai jebkurai *kristīgai sadraudzībai ir jābūt patiesi dziļai un pārdomu pilnai, bet tajā pašā laikā tai arī jābūt pacilājošai, iedrošinošai, cerību pilnai, ka kādu dienu mēs svinēsīm kopā ar Jēzu.* Iespējams, jūsu draudzē ir jāpamaina dievkalpojuma formāts, lai tajā būtu šie divi svarīgākie akcenti.

Kaspars Šterns,

bīskapa vietnieks jaunu draudžu dibināšanā, Misijas draudzes Ādažos mācītājs

bb

Kāpēc smaidīt ir labi un veselīgi?

Amanda Krauja

Smaids nav tikai savstarpējās komunikācijas efektīvs rīks. Protams, cilvēki labvēlīgi uztvers smaidu, kurš izsaka patiesu laipnību un draudzību. Mums visiem smaidoša seja šķitīs simpātiskāka, un saskarsme būs patīkamāka. Tai pat laikā, pastāv tieša saikne starp cilvēka garīgo un fizisko stāvokli, kā arī viņa smaidu. Ko līdzīgu varētu teikt arī par prasmi smieties. Tas, kurš ir vienu minūti smējies, jūtas pēc tam tik labi, it kā būtu kārtīgi atpūties. Smiešanās ir arī visai svarīga izaugsmei, proti, jo vairāk bērni smaida un smejas, jo labāk viņi attīstās! Smaidiet ne tikai tad, kad jums ir labi.

Ar ko tad izskaidrojama smaida labā iedarbība?

Kā zināms, smaidīšanas rezultātā organisms izdala hormonu endorfīnu, kurš mazina fiziskas un psihiskas sāpes, kā arī palielina labsajūtu. Ne velti pastāv tāda lieta, kā smieklu terapija: gelotoloģija.

Kas notiek, kad smejamies?

- Sirds sitas ātrāk un paaugstinās asinsspiediens. Plaušās ieplūst vairāk skābekļa.
- Procesā tiek iesaistīti, apmēram, 80 muskuļi.
- Ķermenī pārņem pozitīvais stress (eistress) .
- Tiek stimulēta imūnsistēma, mazinās spriedze un bailes, vieglāk izturēt sāpes.
- Smiešanās noārda stresa hormonus organismā.
- Kļūst vieglāk izārstēt dažādas slimības.
- Pieaug dzīvesprieks.

Vienmēr, kad smaidāt, vienalga - dabīgi vai sevi piespiežot, jūsu garastāvoklis kļūst pozitīvāks. Smaidiet apzināti vienu minūti un jums kļūs vieglāk smieties pa īstam. Smails stimulē sejas nervus, kuri signalizē smadzenēm: "Re, tas ir kaut kas skaists vai priecīgs!"

